

REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XIIV- svibanj 2013.

-Potapanje Wilhelma Gustloffa
-Izvještaj iz Južne Amerike – Urugvaj
-Natprirodna iskustva
-Činjenice, mitovi i laži

Potapanje "WILHELMA GUSTLOFA"

Navodno najskuplji film ikada snimljen, koji je oborio sve rekorde po zaradi na kino blagajnama, je "Titanic", a riječ je o potonuću prekooceanskog broda SS Titanic 15. travnja 1912, s gubitkom od 1.513 života, nakon što je brod udario u santu leda na Sjevernom Atlantiku.

Postoje mnogi superlativi u filmu. Titanic je tada bio najveći brod ikada izgrađen. Bio je također najluksuzniji brod, namijenjen za pružanje usluge brzog transatlantskog prijevoza sa svim udobnostima za bogate i razmažene. Implikacija filma je, potonuće Titanica je najveća pomorska katastrofa svih vremena. Siguran sam da velika većina javnosti vjeruje da je tako, ali nije. Svatko je čuo o potonuću Titanica, no vrlo mali broj je čuo o potonuću SS Wilhelma Gustloffa, što je bila najveća pomorska katastrofa.

Lako je razumjeti zašto je svatko čuo o Titaniku: to je bio velik, vrlo skupi brod, za koga se tvrdilo da je gotovo "nepotopiv", koji je potonuo na svojem prvom putovanju s rekordnim brojem slavnih osoba i tajkuna na brodu. Ironija potonuća pomogla je generirati interes javnosti i ogromnu medijsku pokrivenost. Sa druge

strane, kad je potonuo Wilhelm Gustloff sa gubitkom od više od 7.000 života, kontrolirani mediji donijeli su promišljenu politiku kako to nije bio važan događaj, koji nije vrijedan komentiranja ili barem izvještavanja. Wilhelm Gustloff, poput Titanica, je bio veliki putnički brod, a bio je relativno nov i luksuzan. Ali, to je bio njemački putnički brod. Potopljen je u Baltičkom moru u noći 30. siječnja 1945., od jedne sovjetske podmornice. Prevozio je gotovo 8.000 Nijemaca, od kojih su većina bili žene i djeca koji su bježali od nadolazeće sovjetske vojske.

Mnogi od tih njemačkih izbjeglica živjeli su u Istočnoj Pruskoj, dijelu Njemačke oko kojeg su se komunisti i demokratski Saveznici složili da će biti oduzet Njemačkoj i dan Sovjetskom Savezu krajem Drugog svjetskog rata. Drugi su živjeli u Danzigu i okolnom području, za kojeg su demokrati i komunisti odlučili da će biti oduzet Njemačkoj i dodijeljen Poljskoj. Sve te izbjeglice su bježale u strahu od Crvenih, koji su već pokazali u Istočnoj Pruskoj što se sprema svakom Nijemcu dovoljno nesretnom da padne u njihove ruke.
Kada su sovjetske vojne postrojbe dostigle kolone njemačkih civilnih izbjeglica koji su bježali prema zapadu, ponašale su se na način koji nije viđen u Europi još od mongolske najezde u srednjem vijeku. Često se muškarci, većina njih poljoprivrednici ili Nijemci koji su bili angažirani u drugim bitnim zanimanjima i time izuzeti od služenja vojnog roka, jednostavno na licu mjesta ubijeni. Žene su, gotovo bez iznimke, grupno silovane. To je bila sudbina djevojaka počevši od osam godina pa sve do starih žena u osamdesetima, kao i žena u visokom stupnju trudnoće. Ženama koje bi se opirale silovanju prerezali bi grkljan ili bi ih strijeljali. Vrlo često žene su ubijene nakon što su grupno silovane. Mnoge su žene i djevojke silovane tako često i tako brutalno da su umrle od samog zlostavljanja.

Ponekad su sovjetske tenkovske kolone jednostavno gazile preko izbjeglica koji bježe, zdrobivši ih u blato sa svojim tenkovskim gusjenicama. Kada su sovjetske vojne jedinice okupirale sela Istočne Pruske, započele su orgije mučenja, silovanja i ubojstva, tako okrutne da ne mogu biti u potpunosti opisane u ovom programu. Ponekad su kastrirali muškarce i dječake prije ubijanja. Ponekad su im iskopali oči. Ponekad su ih žive zapalili. Neke žene nakon što su grupno silovane su razapeli pribijanjem na vrata od štala dok su još uvijek žive, a zatim ih koristili kao mete za pucnjavu.

Ovo grozno ponašanje od komunističkih vojnika bilo je dijelom zbog naravi komunističkog sustava, koji je uspio svrgnuti rusko društvo i rusku vladu u prvom redu organiziranjem pod Židovima sav šljam ruskog društva – gubitnike, ništarije, kriminalce, ogorčene i zavidne - te ih usmjeriti protiv uspješnih, otmjenih i prosperitetnih, obećavajući rulji da ako sruše svoje nadređene, onda će preuzeti njihovo mjesto: Prvi će biti posljednji, a posljednji će biti prvi.

Upravo članovi ove rulje, ovaj šljam ruskog društva, dograbio se šefovskih pozicija lokalnih savjeta, kolektiva i radničkih vijeća - kada te pozicije već nisu bile zauzete od strane Židova. Sovjetski vojnici iz 1945. godine su odrasli u ovom sustavu vladavine najgorih, punih 25 godina živjeli su pod komesarima odabranima iz taloga ruskog društva. Svaka plemenita sklonost ili tendencija bila je nemilosrdno iskorijenjena. Staljin je 1937. naredio klanje 35.000 časnika Crvene armije, polovicu starog ruskog časničkog zbora, samo dvije godine prije rata, jer on nije imao povjerenja u gospodu. Oficiri koji su zamijenili one ubijene u čistki 1937. nisu bili puno civiliziraniji u njihovom ponašanju od komesara.

Još određeniji i neposredni uzrok zločinima počinjenim protiv njemačkog stanovništva Istočne Pruske bio je sovjetska propaganda mržnje koja je namjerno poticala sovjetske trupe na silovanja i ubojstva - čak da ubijaju i njemačku djecu. Šef sovjetske propagande bio je mržnjom ispunjen Židov po imenu Ilya Ehrenburg. Jedna od njegovih direktiva sovjetskim trupama glasi:

"Ubij! Ubij! U Njemačkoj rasi ne postoji ništa nego zlo; nema nijednog među živima, niti među još nerođenima, koji nije zlo! Slijedite propise druga Staljina. Zgazite fašističku zvijer jednom zauvijek u njezinoj jazbini! Upotrijebite silu i razbijte rasni ponos njemačkih žena. Uzmite ih kao svoj zakoniti plijen. Ubijte! Kako napredujte samo ubijajte, galantni vojnici Crvene armije."

Nije svaki ruski vojnik bio krvnik ili silovatelj, naravno, ali većina je. Neki od njih su još uvijek imali osjećaj morala i pristojnosti, kojeg čak ni židovski komunizam nije uništio. Alexander Solženjicin je bio jedan od njih. Bio je mladi kapetan u Crvenoj armiji, kada je siječnja 1945. ušao u Istočnu Prusku. Pisao je kasnije u svom Gulag Arhipelagu:

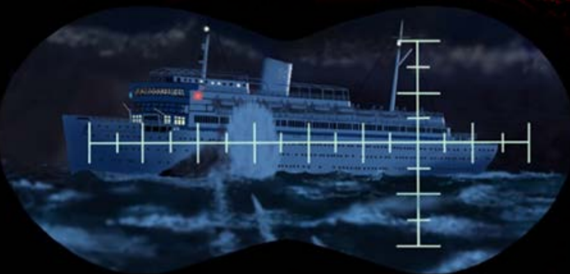
"Svi mi smo jako dobro znali da ako su djevojke bile Njemice mogle su biti silovane, a zatim ubijene. To je bila gotovo borbena zasluga."

U jednoj od svojih pjesama, "Pruske noći", opisuje prizor kojem je svjedočio u kući u Istočnoj Pruskoj, u gradu Neidenburg:
Dvadeset i dva Höringstrasse. Nije bila spaljena, samo opljačkana, pretresena. Oplakivanje uza zid, pomalo prigušeno: majka ranjena, napola živa. Mala kćerkica na madracu, mrtva. Koliko ih je bilo na njoj? Vod, četa možda? Djevojčica pretvorena u ženu, žena pretvorena u leš. . . . Majka moli, "Vojniče, ubij me!"

Zbog njegovog neuspjeha u provođenju Ehrenburgove direktive, Solženjicin je bio prijavljen od strane političkog komesara u svojoj jedinici, kao politički nekorektan i bio je otpremljen u gulag: to jest, sovjetski koncentracijski logor.

I tako, njemački su civili bježali u strahu iz Istočne Pruske, a za mnoge od njih jedini put bijega bio je preko

ledenog Baltičkog mora. Skupili su se u luci Gotenhafen, nedaleko Danziga, nadajući se pronaći prolaz do zapada. Hitler je naredio svim dostupnim civilnim brodovima pokret u akciju spašavanja. Wilhelm Gustloff je bio jedan od njih. 25.000 tona težak putnički brod je prije rata bio korišten od strane organizacije "Snaga kroz radost", da se njemačke radnike odvede na jeftine odmore i izlete. Kada je isplovio 30. siječnja 1945. iz Gotenhafena, nosio je posadu od nešto manje od 1.100 časnika i muškaraca, 73 kritično ranjena vojnika, 373 mlade žene iz Ženske pomorske podružnice, što odgovara našoj ženskoj pomorskoj organizaciji WAVES, te više od 6.000 očajnih izbjeglica, većina njih žena i djece.

Sovjetske podmornice i zrakoplovi bili su stalna prijetnja ovoj akciji spašavanja. Smatrali su izbjegličke brodove u svjetlu Ehrenburgove genocidne propagande: Što više Nijemaca mogu ubiti tim bolje, a nikakvu razliku nisu pravili u pogledu jesu li žrtve bile vojnici ili žene i djeca. Netom nakon 21:00 sati, kada je Wilhelm Gustloff bio 13 km od obale Pomeranije, tri torpeda iz sovjetske podmornice S-13, pod zapovjedništvom kapetana A.I. Marineska, udarila su brod. Devedeset minuta kasnije potonuo je ispod ledenih valova Baltika. Iako je herojski napor uložen od strane drugih njemačkih brodova da se pokupi preživjele, njih jedva 1.100 je spašeno. Ostatak, više od 7.000 Nijemaca, umro je u ledenoj vodi te noći.

Nekoliko dana kasnije, 10. veljače 1945, ista sovjetska podmornica potopila je njemački bolnički brod, General von Steuben, a utopilo se 3.500 ranjenih vojnika na brodu, koji su bili evakuirani iz Istočne Pruske. Za Sovjete, zapaljene od strane židovske propagandne mržnje, znak Crvenog križa ništa ne znači. Dana 6. svibnja 1945, njemački teretni brod Goya, također dio spasilačke flote, bio je torpediran od strane druge sovjetske podmornice, a više od 6.000 izbjeglica koji bježe iz Istočne Pruske je umrlo.

Nedostatak znanja o bilo kojoj od tih strašnih pomorskih nesreća iz 1945. je potpun, čak i među ljudima koji se smatraju upućenima u pomorske znanosti. Ovo neznanje proizlazi iz namjerne politike kontroliranih medija, politike koja je ove katastrofe degradirala u kategoriju nebitnih. Razlog za ovu medijsku politiku izvorno je isti kao i razlog koji je naveo židovske medijske šefove da Nijemce okrive za pokolj 15.000 poljskih časnika i intelektualaca u Katinskoj šumi u 1940. Znali su da su Sovjeti to učinili, kao dio njihovih napora da "proletariziraju" Poljsku i da učine Poljake pogodnijima za komunističku vladavinu, ali nisu željeli okaljati sliku našeg "galantnog Sovjetskog saveznika", kako su Crvene nazivali kontrolirani američki mediji tijekom rata. Htjeli su da Amerikanci misle kako su Nijemci bili negativci, a Sovjeti su bili dobri momci, tako da su jednostavno lagali o Katinskom masakru.

Isto tako, čak i u posljednjim mjesecima rata, nisu htjeli da Amerikanci budu upozoreni na činjenicu da naš "galantni Sovjetski saveznik" kolje i siluje civilno stanovništvo Istočne Pruske i namjerno potapa civilne izbjegličke brodove koji su pomagali Istočnim Prusima u bijegu preko Baltičkog mora. To može naštetiti američkom entuzijazmu za nastavak uništenja Njemačke uz pomoć našeg "galantnog Sovjetskog saveznika." Prema tomu kontrolirani mediji jednostavno nisu objavljivali takve stvari.

Nakon trijumfa demokratskih i komunističkih saveznika i bezuvjetnoj predaji Njemačke taj razlog, naravno, više nije bio valjan. Ali do tada je drugi motiv zauzeo njegovo mjesto. Židovi su počeli izgrađivati svoju priču o "Holokaustu" te su zahtijevali simpatije od svijeta - i reparacije od svakog od koga su ih mogli uzeti. Dok su počeli kukanje o navodnom istrebljenju šest milijuna svoje braće u "plinskim komorama" od strane zlih Nijemaca, prikazujući sebe kao nevine i dobroćudne žrtve najvećeg zločina u povijesti, oni ne žele da im se nikakve činjenice prepriječe na putu - a svakako nisu željeli da Amerikanci vide obje strane sukoba. Nisu htjeli da se Nijemce također gleda kao na žrtve. Svi su Nijemci zli, baš kako je drug Ehrenburg rekao, svi Židovi su dobri, i to je bilo to. Židovi su patili, a Nijemci nisu, a sada čitav svijet duguje Židovima egzistenciju jer svijet nije spriječio "Holokaust."

To stvarno uopće ne bi pomoglo njihovoj "Holokaust" propagandi da američka javnost sazna više o događajima u Istočnoj Pruskoj ili u Baltičkom moru - ili da sazna kako je naš "galantni Sovjetski saveznik" namjerno ubio vodeći sloj Poljskog naroda u Katinskoj šumi, te da su neke od ubojica koji su uključeni u taj grozan čin bili Židovi. I tako je nastala zavjera od strane židovskih medijskih gazda. Zato je Hollywood spreman potrošiti 200 milijuna dolara na proizvodnju filma Titanic, ali nikada ne bi razmotrio bilo koji film koji se bavi s potonućem Wilhelma Gustloffa. To ne znači da takav film ne može zaraditi novac - mislim da bi film o Istočnoj Pruskoj i Wilhelmu Gustloffu mogao biti pravi hit – radi se o tome da ne smije biti simpatija za Nijemce. Ne smije biti promišljanja o savezničkim razlozima za vođenje rata protiv Njemačke, ne smije biti propitivanja o tome jesmo ili nismo učinili pravu stvar u sklapanju saveza s komunizmom u ime Židova. A pored ovih razmatranja, istina se jednostavno ne računa - barem ne za Židove koji kontroliraju naše masovne medije.

IZVJEŠTAJ IZ JUŽNE AMERIKE

URUGVAJ

Pozdrav. Recite nam nešto o općoj situaciji u vašoj zemlji u pogledu pro-bijelačkog aktivizma i organizacija. Kakvim oblicima aktivizma se bijeli nacionalisti u Urugvaju bave?

Rasni pozdrav, braćo Kreativisti u Hrvatskoj, i puno vam hvala na Vašem interesu za našu malu zemlju i njezinu situaciju. Prema našim saznanjima, ima oko sedam ćelija koje se sastoje od oko 15 članova u Urugvaju (iako po tvrdnjama obavještajnih službi, postoji oko pedeset). Aktivizam se temelji na različitim vrstama aktivnosti, kao što su razna predavanja, lijepljenje plakata, bendova (trenutno postoje tri aktivna benda), među ostalima. Ostale "radikalnije" radnje djelo su malih skupina (ne više od dvije ili tri osobe), kako bi se izbjeglo ugrožavanje ostatka članstva. Ove godine smo organizirali "Ian Stuart Memorijal" zajedno s bendovima i drugovima u Argentini i Brazilu, s dovoljno velikom publikom na lokalnoj sceni (oko 100 osoba). Naša grupa je jedan od najstarijih u Urugvaju, aktivna je od 1996., a sastoji se od drugova s dugogodišnjim iskustvom na sceni, plus neki mladi ljudi poput mene.

Za Urugvaj kažu da ima najveći postotak bijele populacije među svim zemljama Južne Amerike. Da li to predstavlja značajnu razliku u odnosu na ostale susjedne zemlje? Koji su najveći problemi s nebijelcima tamo?

Na mnoge načine, da. Urugvaj je vrlo licemjerno društvo u smislu da se diči "tolerancijom", ali većina Urugvajaca evropskog porijekla su "prikriveni" rasisti. U mnogim našim popularnim izrazima može se naći latentna povezanost između "crno" i "manje vrijedno" (primjerice, kad netko radi nešto krivo, kaže se "ne čini crnačke stvari"). S obzirom na ostale zemlje Latinske Amerike postoje neke razlike, posebno u usporedbi sa zemljama sa manjim udjelom bijelaca. Urugvaj je zemlja čije tržište rada je snažno usmjereno ka uslužnom sektoru, koji ima potrebu za barem umjereno kvalificiranim radnicima, tako da većina ne-bijelih doseljenika (uglavnom Bolivijci i Peruanci) preferiraju zemlje s više industrijskim gospodarstvom, poput Argentine. Imigranti su loše prihvaćeni i općenito se ne asimiliraju.Glavni rasni problem leži u nižim klasama u Urugvaju, gdje se može naći većina nebijelaca, koji se najviše bave kriminalom (koji je narastao proporcionalno s povećanjem neeuropske populacije). Nebijela populacija su uglavnom mješanci i crnci, u Urugvaju ne postoje autohtoni indijanci jer su istrijebljeni u devetnaestom stoljeću.

Latinska Amerika nije homogena regija. Ljudi koji žive u području Río de la Plata (Argentinci, Brazilci i Urugvajci) su kulturološki vrlo različiti od ostatka latinoamerikanaca.

Recite nam, kakvi su zakoni i propisi o slobodi govora, odnosno ono što ZOG predstavlja pod ''govor mržnje''? Jesu li ljudi često maltretirani od strane zakona zbog izjašnjavanja svojeg mišljenja?

Urugvaj, u pravnom smislu i smislu demokracije, uvijek je išao ruku pod ruku s najviše "naprednima", po čemu su zakoni "antidiskriminacije" također slični onima koji se mogu naći u zemljama Evrope. Članak 149. Kaznenog zakona Urugvaja, poznat po nekim kao "Bergsteinov zakon" (prema židovskom zastupniku koji ga je promicao) osuđuje "prijezir" prema drugima na osnovi etničkog, rasnog ili seksualnog identiteta. Kroz ovaj zakon neki drugovi su bili zatočeni u prošlosti. U novije vrijeme, u medijima se osuđuje korištenje riječi "negro", iako većina stanovništva ovo pitanje i dalje shvaća kao šalu. Imamo primjer jednog poznatog urugvajskog rock benda, "Cuarteto de Nos", kojemu je popularna pjesma pod nazivom " No somos latinos", koja govori o tome da Urugvaj nije dio "latinoameričke kulture".

Tijekom 19. i 20. stoljeća, mnogi Hrvati su otišli u Južnu Ameriku kao ekonomska ili politička emigracija. Neki od njih se otišli i u Urugvaj. Jeste li upoznali neke od naših ljudi tamo?

Da, poznajemo neke potomke Hrvata, iako nikoga povezanog s našim idejama. U svakom slučaju, slavenski doseljenici nisu vrlo česti u Urugvaju. Većina nas su potomci Španjolaca i Talijana.

Postoje li istinske nacionalističke političke stranke u Urugvaju? Koje je vaše mišljenje o mogućnosti dobivanja bilo kakvog značajnog utjecaja kroz proces glasovanja?

Nema trenutno. Prije nekoliko godina pokušala se organizirati prava politička stranka pod nazivom Juventud por el Resurgir Nacionalista. JRN je najviše bio progonjen od strane političke klase i Židovske zajednice, a često su ga i pokušavali zabraniti zakonom o "antidiskriminaciji", o kojem sam govorio u svojem trećem odgovoru. JRN više ne postoji danas i vrlo je teško pretpostaviti da će istinska nacionalistička stranka postići nešto uslijed svih tih političkih progona koji postoje u ovoj zemlji.

U svakoj zemlji Južne Amerike postoji određeni broj čistih bijelih ljudi koji tamo žive, u nekim zemljama su oni većina, kao u Argentini ili Urugvaju, dok su u nekim drugim čisti bijelci manjina. U nekima od tih zemalja došlo je do pojave da se očiti mješanci, mestici, predstavljaju kao bijeli nacionalisti. Jedan od tih primjera je'' Frente Nacional México''. Kako gledate na tu situaciju?
Mislim da nema zla da se bore za ono što je njihovo, ali smeta nam da sebe opisuju kao bijelce, jer ljudi izvana zbog toga ismijavaju pro-bijelačku scenu u Južnoj Americi.

Koje je vaše mišljenje o ulozi žena u našoj borbi? Osjećate li da postoji više podjela između muškaraca i žena u našem društvu i da je obitelj izgubila ulogu u našem trenutnom društvu?
Postoje mnoge žene na našoj sceni (iako ih, nažalost, ostane manje nego muškaraca), a tretirane su s najvećim poštovanjem. Tu je i od 2012. Godine urugvajski ogranak organizacije Women for Aryan Unity. Iako vjerujemo da su žene i muškarci različiti i imaju različite zadatke, jasno nam je da taj glupi "rat među spolovima" promovira upravo ZOG. Također se slažemo da obitelj kao zajednica gubi značaj u današnjem društvu, pogotovo kada se promovira "alternativna" obitelj (homoseksualni brak).

Da li bijeli nacionalisti iz Urugvaja na neki način surađuju s nacionalistima iz drugih susjednih zemalja?
Da, imamo kontakte uglavnom sa skupinama iz Argentine, a također i s nekima iz Brazila. S druge strane, mi održavamo srdačne kontakte sa španjolskim i talijanskim drugovima, s obzirom da su to ljudi s kojima imamo najviše etničkih i kulturnih sličnosti.

Uz nedavnu gospodarsku recesiju u zapadnom svijetu, posebno Evropi i SAD-u, kakva je ekonomska situacija u vašoj zemlji? Kako opća situacija u svijetu utječe na vašu nacionalnu ekonomiju? Koliko je velik utjecaj bankarskog sustava prema nacionalnoj ekonomiji i općenito populaciji običnih ljudi? Međunarodni bankari, a mi znamo tko su većina njih, su napravili olupinu od europske i američke ekonomije, što se dogodilo u vašoj zemlji?
Ne, međunarodna kriza nije značajno utjecala na našu nacionalnu ekonomiju, koja je prilično stabilna (iako je imala neke uspone i padove u posljednjih nekoliko godina). U stvari, mnogi stranci iz razvijenih zemalja su odlučili živjeti u našoj zemlji zbog životnog standarda, koji je jedan od najboljih u regiji. Urugvaj nije baš liberalan u odnosu na bankovne politike, jer središnja banka regulira aktivnosti drugih banaka, i privatnih i javnih.

Što nam možete reći o općem mišljenju običnih bijelih ljudi u Urugvaju o opasnostima sa kojima se naša rasa suočava? Jesu li oni i izdaleka svjesni situacije u kojem živimo?
Kao što sam ranije rekao, postoji latentni rasizam, iako ne eksplicitna rasna svijest. Nešto poput "Nisam rasist, ali neću pustiti crnca u kuću."

NATPRIRODNA ISKUSTVA

Nikad nisam imao nadnaravna" iskustva" tako da se ne zamaram previše s takvim mislima. Ali ipak, ako i kada se nešto takvo dogodi, ja bih pokušao pronaći neko logično objašnjenje za to. Ako ne bi bilo objašnjenja, možemo pretpostaviti da je slučajnost. Ako se počne ponavljati, možemo onda reći da tu ima ipak nečega. Također postoji jedna vrlo važna stvar za reći - ne postoje nadnaravne stvari, to su, naravno, samo stvari koje ljudi još uvijek ne mogu objasniti zbog naše trenutne razine znanja. Čisti primjer, prije nekoliko stotina godina (ili možda i više) ljudi znali objasniti grmljavinu zbog svojeg nedovoljnog znanja, pa su pustili mašti na volju. Danas možemo. Isto je i sa drugim stvarima. Mi kao kreativisti, nismo kao kršćani koji ne zatomljuju znanost i intelektualni napredak. Naprotiv, potičemo znanstvena istraživanja i uzdižemo našu razinu znanja, kako o poznatome, tako i o nepoznatom. Ono što je nepoznato biti će poznat. Ono čemu se protivimo jest kad ljudi u nedostatku razumnog i znanstvenog objašnjenja pokušavaju objasniti neke fenomene kako oni žele, izmišljajući stvari koje nemaju nikakve osnove.

Natprirodno iskustvo - bedastoća. I evo radi čega to kažem. Ispričat ću vam svoju priču koja je konačno dobila svoj epilog. Od kad sam imao nekih 20 godina, ili možda čak dok sam još bio adolescent, počeo sam doživljavati čudan fenomen kad bih išao spavati. Nekoliko minuta nakon što bih zaspao u svom krevetu, našao bih se paraliziran, ali svjestan sebe, nešto između sna i jave. Nisam mogao pomaknuti svoje tijelo i samo sam čuo nedefiniran zastrašujući šum u ušima i osjećaj kao da nešto dolazi po mene ili me vuče daleko. Sve ovo vrijeme sam bio prestravljen i pokušavao sam se pomaknuti da se oslobodim. To bi kratko trajalo i na kraju bih uspio pomaknuti tijelo i istrgnuti se iz sna. Prvo sam mislio da je to bila samo noćna mora, ali se počelo ponavljati svakih nekoliko noći. A zbog paralize tijela i činjenice da bi se tijelo ipak uspjelo pomaknuti nakon što se probudim (osjetio bih trzaj), shvatio sam da to nije samo san. Ubrzo sam primijetio da se to događa samo kada spavam na leđima, pa sam počeo izbjegavati spavanje na taj način. Ja nikada nisam bio praznovjeran, ali opet nikad nisam bio u mogućnosti to sebi objasniti, možda je to bilo uslijed djelovanja nekakve energije, poput tokova podzemne vode ili slično, tako da sam to zanemario. Prošlo je dosta godina, i to se više nije često događalo, ali i dalje nije u potpunosti prestalo. Nekoliko godina kasnije sam se preselio u drugu prostoriju u istoj kući, i dalje se nastavilo dešavati. Još nekoliko godina kasnije sam se preselio u drugi grad, te se i tamo dogodilo nekoliko puta. Jednom prilikom sam napokon shvatio da sam doista budan kad se to dogodi, jer sam ostavio svjetlo upaljeno i bio u mogućnosti vidjeti strop svoje sobe tijekom cijelog iskustva. Bolesno, zar ne? Ljudi su mi počeli govoriti da je to astralna projekcija, izvantjelesno iskustvo, itd, itd.. Uglavnom sam to ignorirao. Čak sam pokušao da se suočim sa tim " demonom" za kojeg sam imao osjećaj da dolazi po mene dok sam čuo tu zaglušujuću buku - naravno, ništa nije došlo po mene, bila je to samo buka i neugodan osjećaj. U svakom slučaju, to se događa vrlo rijetko posljednjih nekoliko godina.

Eh, sad, što je moja poanta? Ovo je moja poanta:
http://sr.wikipedia.org/wiki/Paraliza_sna
http://znanost.geek.hr/clanak/zapitajte-mozgove-sto-je-paraliza-spavanja/
Nedavno sam slučajno naišao na članak o paralizi spavanja, i sve mi je postalo jasno nakon svih ovih godina.

Moja poanta je, imao sam savršen primjer fenomena koji netko tko je praznovjeran može vrlo lako protumačiti kao nadnaravno iskustvo, ali se može jednako tako i znanstveno objasniti. Baš kao što sam nikada nisam tražio odgovor svih ovih 10 ili 15 godina, ali sam uvijek znao da ima nekakvo znanstveno objašnjenje za to što se događa, i tako je i bilo.

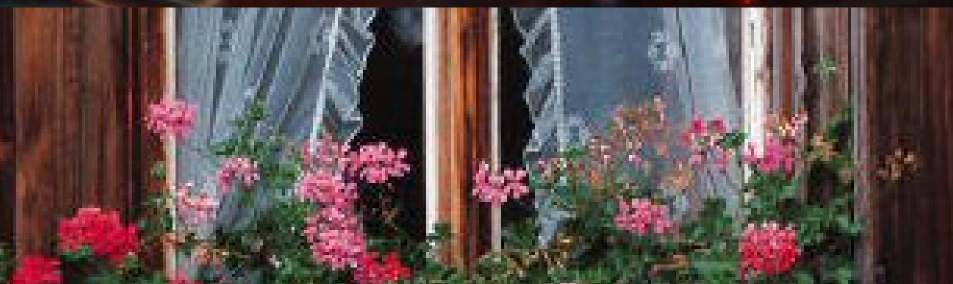

Moja poanta je, imao sam savršen primjer fenomena koji netko tko je praznovjeran može vrlo lako protumačiti kao nadnaravno iskustvo, ali se može jednako tako i znanstveno objasniti. Baš kao što sam nikada nisam tražio odgovor svih ovih 10 ili 15 godina, ali sam uvijek znao da ima nekakvo znanstveno objašnjenje za to što se događa, i tako je i bilo.

Nema duhova ni demona, nema druge stvarnosti, već samo ljudski um i njegova sposobnost da shvati stvarnost, i još uvijek postoje mnoge stvari koje će znanost tek otkriti. Na primjer, ja sam siguran da prije 100 godina nije bilo znanstvenog objašnjenja za pojam paralize spavanja. Takve ideje su samo proizvod ljudskog uma i njegove kompleksnosti i kreativnosti, te činjenice da se ljudi vole prepustiti mašti. Slično je i sa konceptom zagrobnog života, nikad nije bilo nit će ikada biti dokaza o postojanju istog, pa ipak mnogi ljudi uzimaju zdravo za gotovo da " nečega mora biti nakon smrti."

Nadalje, ja se doista nadam ne postoji život poslije smrti. Što bih ja trebao učiniti kad umrem? Imati zabave i pijanke svaki dan? I doista, nitko ne postavlja to pitanje, ali ja ću ga postaviti danas – koja bi bila svrha života poslije smrti? Stvarno, zašto netko uopće misli da bi mogao postojati zagrobni život, i zašto bilo tko misli da bi to uopće bila dobra stvar? Neki se ljudi pitaju, iako ja ne mogu shvatiti zašto se to oni pitaju," što je smisao života, ako ne postoji ništa nakon smrti"? Moram reći da je to prilično glupo pitanje, a mislim da ni ne moram ovdje odgovarati zašto je to tako. Ali, u stvari, pravo pitanje je, zašto je itko ikada pomislio da možda postoji život nakon smrti, i zašto je itko ikada razmišljao o tome kao o nekakvoj dobroj ideji. Ja se stvarno nadam da ne prostoji zagrobni život, jer koja bi bila svrha ovog života ako postoji život poslije smrti? Stvarno, ne bi bilo svrhe. Kršćani gledaju na ovaj život kao na nekakav test, ali test za što? Budite dobri u ovom životu kako biste umirali od dosade u životu poslije smrti?

Ljepota života je u svojoj prolaznosti, proživljavati jedinstvene i neponovljive trenutke od rođenja do smrti, znajući da se ti isti trenutci nikada više neće ponoviti u istom obliku, na isti način, stoga cijenimo te trenutke, i čim su više ti trenutci jedinstveni, tim ih više cijenimo. Ljepota zaigranog djetinjeg razdoblja života jer znaš da će ono nestati kad odrasteš, ljepota prvog poljupca jer znaš da će taj uvijek ostati "prvi", ljepota brige za svoje malo dijete, koje više nikad neće biti tako malo, ljepota brige za svoje roditelje jer će jednog dana oni umrijeti i neće ih više biti pored tebe. Ljepota života je u njegovim trenutcima, trenutcima koji nas ispunjavaju i čine nas sretnima. Vječni život bio bi smrt života.

VJEČNA RELIGIJA PRIRODE
Ben Klassen
Ben Klassen VJEČNA RELIGIJA PRIRODE
Činjenice, mitovi i laži

Ukoliko bi vam prišao neki čovjek i rekao vam kako je upravo vidio da je neki drugi čovjek preskočio zgradu visoku 20 metara, skočivši iz mjesta, bez ikakvih mehaničkih pomagala ili trikova, što biste pomislili? Nesumnjivo biste bili iznenađeni jer nigdje u vašem sjećanju ne biste mogli naći podatak da je netko preskočio zgradu visoku dvadeset metara. Možda ste bili svjedok skoka od dva metra na nekom atletskom takmičenju, pa čak i od dva i pol metra, ako ste bili gledatelj na svjetskom prvenstvu. Ali, dvadeset metara? To nikada niste vidjeli svojim očima, niti je itko od vaših prijatelja nazočio tako nevjerojatnom događaju, a niste ni pročitali da se tako nešto dogodilo.

Nikada prije toga niste vidjeli čovjeka koji vam je ispričao ovu priču. Sve dok vam nije saopćio ovu fantastičnu izmišljotinu niste znali ništa o njemu i niste imali razloga da ga smatrate niti časnim, niti nečasnim. Ispričavši vam da je osobno vidio čovjeka koji je u jednom skoku preskočio zgradu visoku 20 metara, pred vama je izbor ograničenog broja zaključaka:

1. Da je čovjek zaista preskočio zgradu visoku 20 metara i da je čovjek koji vam je ispričao priču nazočio čudu.
2. Da je čovjek nečastan i da vas laže.
3. Da je čovjek pogriješio ali da iskreno misli da je vidio kako je drugi čovjek preskočio visoku 20 metara.

Može biti više razloga za njegovu grešku, ali to ne mijenja na stvari - možda je poremećen, možda je loše vidio, možda je loše procijenio. Svejedno, ukoliko je grdno pogriješio, ono što vam je saopćio nije činjenica. U pokušaju da izaberete jednu od ove tri mogućnosti, vjerojatno ćete ići ovakvim logičkim slijedom: dakle, najbolji skakač u vis na svijetu jedva da je preskočio 2 i pol metra, pa bi stoga bilo neopisivo čudo da itko skoči 20 metara u visinu. S obzirom da nikada nisam vidio da se neko čudo dogodilo, a i ona o kojima sam čitao su vrlo sumnjive prirode, konačno ću odbaciti prvu mogućnost.

Lijepo. Ostaju nam druge dvije mogućnosti. Ili nas je lagao ili je pogriješio. Razmotrite mogućnost da je pogriješio i zaključite da tako grubu grešku ne bi mogao napraviti, ukoliko nije potpuni luđak. Zatim pomislite koliko se laži izrekne svakoga dana, pa dođete do najčistijeg zaključka da vas je čovjek najvjerojatnije slagao. Laži i pretjerivanja čujete svakoga dana - direktno od ljudi, ili na radiju, televiziji, po novinama, sudnicama, u političkim govorima, praktično u bilo kojoj sferi ljudskog života. Zbog toga ne bi bilo ništa neobično da vas je čovjek slagao. To bi bilo milijun puta vjerojatnije nego da je nazočio čudu. Naravno, još uvijek postoji druga mogućnost da je bio častan ali lud - mentalno poremećen. Postoje stotine tisuća takvih ljudi na svijetu - ali ni blizu koliko ima lažljivaca. S obzirom da nemate interesa za problem, nesumnjivo ćete brzo doći do očiglednog zaključka da se: 1. Nikakvo čudo nije dogodilo i da čovjek nije vidio nikoga kako preskače zgradu od 20 metara; 2. da vam nije saopćio činjenicu i da je očigledno lagao; 3. da je, iako je to malo vjerojatno, možda ipak lud.

Zamislimo da vam je vrlo važno da li vam druga osoba govori istinu ili ne. Zamislite da ste na pumpi napunili rezervoar automobila benzinom i prilazi vam čovjek koji kaže: “Želio bih kupiti vaš automobil. Evo vam ček na 10.000

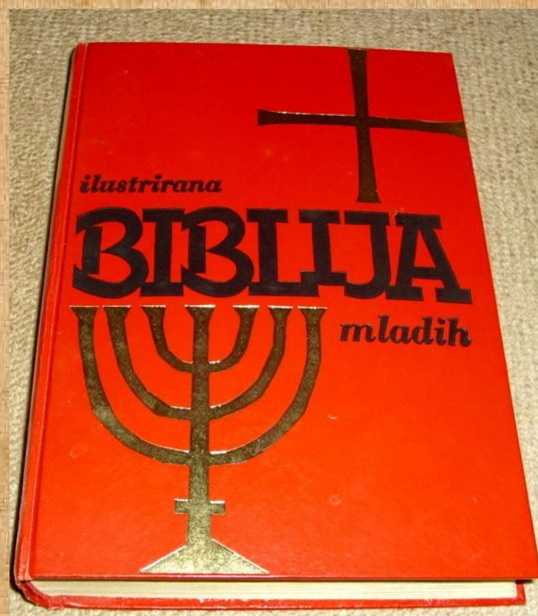
dolara.” Pa, niste baš razmišljali da prodate automobil, ali, na trenutak se zamislite i počnete računati: “Dobro, za njega sam platio samo 3.000 dolara i to kada je bio nov. Vozim ga već nekoliko godina i on sigurno ne vrijedi više od 1.000 dolara, a ovaj mi želi platiti 10.000 dolara - to je suviše dobro da bi bilo istinito”.

Slijedeća logična misao je nesumnjivo ova: “Ne poznajem ovog čovjeka. Pitam se da li je njegov ček uopće ispravan”. Takva misao javit će se, pod ovakvim okolnostima, čak i najvećoj naivčini. Čak i prosječna osoba bi shvatila da bi, pored toga što je to na izgled divna ponuda, mogla izgubiti automobil i ne dobiti ništa za uzvrat ukoliko je ček bez pokrića.

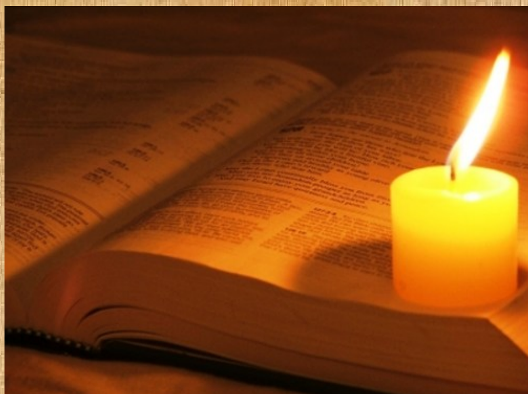
Vi se, dakle, okrenete strancu i kažete: “Rado bih sklopio posao, ali, kako da znam da je vaš ček ispravan?” A stranac odgovori: “Ovaj ček je dobar. Nemate zbog čega sumnjati da ovaj ček ne vrijedi 10.000 dolara. Štoviše, imam prijatelja, Johna Smitha, koji će vam potvrditi da je moj ček ispravan. On sada nije ovdje, ali mi je to jučer rekao. Tu su onda i moj brat i moj otac i moja majka. Svi će vam oni reći da sam ja častan čovjek. Vidite, dakle, da nema razloga da mi ne prodate svoj automobil.”

Vi još uvijek niste uvjereni. Štoviše, sada ste sumnjičaviji više nego ikad. Razmatrate dokaze. Ček izgleda sasvim ispravno. Ali, ukoliko je potpisnik čeka pisao po njemu, on je onda jednako lažan kao da mu nedostaje serijski broj. Tu su i ljudi koje je spomenuo kao garanciju. Da ste sami razgovarali sa tim ljudima i da su vam oni potvrdili njegovu financijsku situaciju i njegovo poštenje, to bi svakako dalo neku vrijednost čeku, iako vas ni to ne bi u potpunosti zadovoljilo. Međutim, pošto oni nisu nazočni da to osobno provjerite, sve što imate je riječ tog čovjeka da bi oni garantirali za njega. Sumirajući dokaze: potpisani ček, rukopis na njemu, tvrdnju da je to dobar ček, dođete do saznanja da svi potječu iz istog izvora. Ukoliko je on nepošten, ček nije valjan, ono što je na njemu napisano nema nikakve vrijednosti, a svjedoci su izmišljeni. Ipak, ne biste baš htjeli ispustiti tako dobru priliku. Voljeli bi napraviti tako dobar posao u kome dobivate 10.000 dolara za automobil koji vrijedi 1.000. Sumnjičavi ste što se tiče njegove divne ponude, jer ne znate da li je njegov ček valjan, a s drugo strane, možda mu je vaš automobil potreban zbog nekog posebnog razloga koji je vama nepoznat. Stoga, da ne biste ispustili dobar posao iz ruku, zovete banku koja je izdala ček, bankarski službenik vam kaže da takav račun ne postoji.

Sada ste s razlogom sigurni da je čovjek varalica, a čak i bilješka na čeku, koja glasi: “Ovaj ček je ispravan” ništa ne dokazuje. Kažete čovjeku da ide svojim putem i da vara nekog drugog. Oštroumno ste rasuđivali. Prije nego što ste se rastali od svojeg automobila, niste povjerovali na riječ nekom strancu, bila ona izrečena ili napisana. Željeli ste nezavisne potvrde i objektivne izvore. Niste prihvatili tvrdnje koje su se vrtjele u krug. Čak ni činjenica da ste sa njim razgovarali oči u oči, tamo i tada, nije bila dovoljan dokaz.

Nitko ne želi izgubiti automobil, jer je to stvar koja ima vrijednost. Međutim, ona se može zamijeniti, a s obzirom da neminovno propada, za par kratkih godina će se zamijeniti. Ima mnogo stvari koje su važnije od automobila.

Svakako da je jedna od najvažnijih tok i pravac nečijeg života i ne postoji ništa što uobličava i skreće taj pravac odlučnije nego čovjekov odgoj i njegova religija.
Kada dođemo do određene religije, oko koje čovjek svije svoj život, izgleda da tu ima manje brige i rasuđivanja nego prilikom kupovine i prodaje kola. U stvari, u odabiru religije se manje brine i rasuđuje nego pri kupovini cipela. Većina ljudi opredjeljuju se za jednu ili drugu religiju više iz emocija ili zbog situacije, nego korištenjem i trunke logike u donošenju odluke.

Skoro svi bijeli narodi su vezani, manje ili više, za istu kršćansku religiju, za koju su bili vezani njihovi roditelji ili prijatelji. U svakom slučaju, na njihov odgoj je, na ovaj ili onaj način, utjecalo kršćanstvo. Ova činjenica će uobličavati njihovu karijeru, njihovu okolinu, njihove brakove, obrazovanje a naročito njihove stavove i razmišljanja tijekom cijelog života. Iako ne moraju biti posebno religiozni, neće ih zaobići potpuna religiozna atmosfera koja kroji njihov život od početka do kraja.

Većina bijelih ljudi, bez obzira da li su religiozni ili ne, (a većina nije) prihvatit će mitove, laži i priče iz Biblije kao istinite, mada se nisu ni najmanje potrudili da provjere bilo koju od ovih ideja, teorija, filozofija, odnosno učenja. Biblija, poput čovjeka sa čekom, nastavlja "dokazivati" samu sebe. Petar tvrdi da je Pavao rekao to, a Pavao kaže da je Petar rekao tako i da je Ivan rekao tako i da je Matej rekao tako i da je Luka rekao tako. Međutim, svi ovi ljudi su već davno mrtvi (ukoliko su uopće i živjeli) i ničiji ujak ili prapradjed ili praujak nije imao osobnog kontakta sa njima.

Ni jedno od ovih "čuda" nisu ni u suglasnosti sa zakonima prirode. Opet, zbog toga što potječu iz iste knjige, iz istog izvora, što objašnjavaju time da to i to potvrđuje ovo, a ti i ti su bili svjedoci toga. Ali, sve to ipak potječe sa istih stranica.

Štoviše, to su stranice koje su pisali nepoznati ljudi i to ljudi koji ne moraju imati nikakve veze sa imenima koja su im data. Mi znamo malo, ili ništa o tim ljudima, izvan onoga što nam biblija govori. Čak ne znamo ni da li je većina njih uopće i živjela. U svakom slučaju, mnogo je pisaca, nepoznatog su porijekla i tko zna tko je sve ovo sastavio? Sve što zaista znamo je da su to zajednički napisali Židovi, narod čije je umijeće prijevare bezgranično.

Znamo za sigurno da nitko tko se bori protiv nekog pustinjskog plemena ne može natjerati "sunce da stoji mirno". To podrazumijeva da bi zemlja morala stajati u mjestu deset sati kako bi duže imali dnevnu svijetlost da završe svoj krvavi pokolj. Kada uzmemo u obzir prostranost zemlje i prirodne zakone, po

kojima se ona okreće oko svoje osi, ovakva ideja je toliko idiotska i smiješna da teško da je vrijedna razmatranja. Ipak, tako kaže "dobra (židovska) knjiga" i to će mnogi ljudi slijepo prihvatiti. Nitko od nas, u posljednjih sto ili tisuću godina ili bilo kada, nije nazočio bijegu horde ljudi po dnu Crvenog mora, čije se vode razmiču kako bi ih pustile da prođu, pa se zatim obrušavaju na neprijatelja koji ih juri. Niti je itko vidio bilo koje od desetina "čuda" da se dogodilo, a koja su tako živopisno opisana u "dobroj knjizi". Sve to je u potpunoj suprotnosti sa nepromjenjivim zakonima prirode, sa zdravim razumom i sa bilo kakvim životnim iskustvom. To je čak u suprotnosti sa bilo čim što mi je, itko kome mogu vjerovati, rekao da je vidio svojim očima. Ipak, ljudi će glupo prihvatiti ovu vrstu priča i postati njihov branitelj, objašnjavajući da je, na neki potpuno fantastičan način, to "se moglo dogoditi", obično dodajući da se bez sumnje i dogodilo.

Činjenica je da su ljudi danas (kao i tisućama godina) više preplavljeni mitovima, lažima i neistinama nego što imaju prava na istinu. Na žalost, prosječnom čovjeku nije lako da razluči što je činjenica a što laž, što je istina a što mit.

Najvažnija stvar u ovom poglavlju je saznanje da su pripadnici Bijele rase, inače najinteligentnija stvorenja na licu zemlje, nevjerojatno naivni i glupi kada je u pitanju zbirka mitova, laži i bajki židovske biblije. Kada recimo, kupuju kuću, inzistirat će na dokazu o vlasništvu, valjanosti potpisa na ugovoru, svjedocima potpisa, pa čak i na polici osiguranja. Ali, kada je religija u pitanju, isti ti ljudi će odbaciti svaku trunku razuma sa kojim su rođeni. Slijepo i glupo će prihvatiti proturječnosti, loše savjete, kršenje zakona prirode, sve u ime "vjere". Bez provjeravanja tko je napisao ove biblijske mitove, kakvi su dokazi o njima i da li djeluju razumno, sasvim odbacuju rasuđivanje i svoje životno iskustvo. Gutaju u potpunosti ovu židovsku zbirku mitova, laži i loših savjeta, uz najstrašnije posljedice za sebe same, za vlastitu djecu i za vlastitu rasu. Ipak, živjeti znači donositi odluke, a da bi se odluka donijela čovjek mora stići do zaključka. Da bi stigao do dobrih, logičnih zaključaka, on mora koristiti valjane dokaze. Srž dobrog rasuđivanja je sposobnost da odvagneš informacije koje su ti dostupne, odrediš koje su vrijedne a koje nisu i odmjeriš značaj svake od njih.

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

KREATIVISTIČKI POKRET
HRVATSKA